

Verdens største demokrati?

I dag er det 40 år siden Indira Gandhi afskaffede demokratiet i Indien og indførte sit diktatur; "The Emergency". Men det forblev en parentes i historien. Efter 21 måneder genindførte hun folkestyret, tabte valget og overlod scenen til en ny regering. I dag kaldes Indien for verdens største demokrati. Andre mener, det er et gement kleptokrati.

Vi kan stille os selv følgende spørgsmål: Ville vi stemme, hvis det krævede en times transport til nærmeste valgsted, 1½ time i kø foran stemmeboksen i 44 graders varme og en grundlæggende mikroskopisk indflydelse, når det kom til stykket? Ved det sidste valg i Indien var der 834 mio. stemmeberettigede fordelt på 543 valgkredse, en enkelt stemme vejer dermed 1 promille af vores i forhold til indflydelse. Havde det været sådan i Danmark, i sidste uge, gætter jeg på, at en stor del af os var blevet hjemme i sofaen. Men måske tager jeg fejl.

Men ikke i Indien. I maj 2014 afgav mere end en halv milliard indere deres stemme på næsten en million forskellige valgsteder. Stemmeprocenten var over 66%, og de fleste mødte op i deres fineste gevandter. Valget blev afviklet i (relativ) god ro og orden og med begrænset snyd; valgkommissionen, der styrer processen, siges at være hævet over den korrupsion, som præger store dele af statsmagten. Dertil en fri presse, som vogtede over kandidaternes hykleri og urene trav.

Sådan har det været siden det første valg i 1952. For ikke at glemme de utallige valg til landsbyråd og regionale parlamenter, som vi aldrig hører om i vesten. Og som noget helt særligt for Indien, er stemmeprocenten hér højest blandt de fattige. De fattigste møder op på valgdagen selvom det koster på indtjeningen, og de i forvejen kun har råd til et enkelt måltid om dagen. Den iver og stolthed, som inderne viser overfor deres folkestyre er ganske unik. I dét lys er

der ingen tvivl: Indien er verdens største demokrati.

Skyggesiden

Men der findes også en mørkere bagside side til demokratiet i form af kriminelle politikere og massiv korrupsion. Ifølge Association for Democratic Reform (ADR), en indisk NGO der overvåger indiske politikere i forhold til personlig formue og kriminelle forhold, har 83% af de folkevalgte i det nationale parlament i Delhi en formue på over 10 mio. rupees (1 mio. kroner). For mange er formuen steget, *efter* de kom til magten.

Derudover er 34% af dem anklaget for en eller flere kriminelle forhold, dvs. 185 ud af 543 parlamentarikere. Af disse 185 "kriminelle" folkevalgte, er 21% anklaget for "alvorlige forbrydelser" som mord, røveri, voldtægt og kidnapninger. Det skal understreges, at "kriminelle forhold" dækker anklager, tiltaler og sigtelser – ikke domfældelser. Mange af de berørte er ofre for falske politianmeldelser fra politiske modstandere.

Alligevel er tallene interessante, især når man sammenligner forholdet mellem "kriminelle" kandidater og endelige sejrherre. Kandidater med "kriminelle forhold" blev oftere valgt end dem uden: 13% vs. 5%.

Kausaliteten kan naturligvis diskuteres, men der hersker næppe tvivl om, at vejen til politisk magt kræver styrke og status i lokalområdet, tilsat store pengebeløb og hårdhændede metoder. Valget i 2014 var verdenshistoriens næstdyreste, kun overgået af det amerikanske præsidentvalg 2012. Det koster mange penge at vinde et indisk valg.

Helst en beskytter

Samtidig ligger det dybt i Indiens politiske kultur, at folket vælger en beskytter frem for en politisk repræsentant. Årsagen er især strukturel. Med udbredt fattigdom og social ulighed, er kampen om ressourcerne er hård. Statsmagten er upålidelig

og jungleloven hersker i mange af landdistrikterne. Står man alene er man chanceløs, og derfor vender man sig mod den lokale godsejer, klanleder eller mafiaboss. Og således videre op i systemet. Den lokale stormand vender sig mod sine egne beskyttere, og øverst i fødekæden ligger statsmagten.

Alle politiske partier bygger på denne "vertikale" struktur. Fordringen om krav og modydelse lyder som et mantra op og ned gennem hierarkiet. Jo flere klienter man har under sig, jo stærkere står man. Det var sådan Kongrespartiet sikrede sit enevælde gennem 40 år. Fabrikanter, godsejere og pengeudlånere udgjorde ledelsen i de lokale partikontorer og byggede bro mellem parti og vælgere. Det var ikke Nehrus idealisme, der fik de indiske græsrodder til at spire.

Ideologi er noget bras

I det hele taget har ideologien trange kår i indisk politik. De fleste partier vedkender sig en eller anden form for socialisme, som dog ikke stikker dybere end ønsket om en stor offentlig sektor. For det er herfra goderne flyder – pengegaver og privilegier, store kontrakter og ledende stillinger – alt sammen hård valuta på den politiske markedsplads, som fordeles mellem støtterne efter en sejr. Alle får en bid af kagen, hvert led i hierarkiet tager sin andel og sender resten videre til sine klienter.

Synderegistret er langt, og mange på den kritiske venstrefløj afviser, at Indien overhovedet er et demokrati. Andre på den merkantile højrefløj skeler mod Kinas autokrati, og drømmer om samme faste hånd, som de mener er årsagen til landets økonomiske kvantespring. I de stunder bør man mindes Churchills bevingede ord, at "demokratiet er den værste styreform, bortset fra alle de andre, vi har prøvet".

På trods af, at Churchills tro på demokratiet ikke rakte helt til Indien, og Indien i øvrigt ikke har prøvet andre styreformer end netop demokratiet (bortset fra Indiras

uheldige sidespring for 40 år siden), så er hans ord stadig relevante. Der er næppe nogen styreform, der passer bedre til Indien end demokratiet. Det er den vision, som gav nationen samling, og den ventil, som gav Indiens mange minoriteter taleret. Uden demokratiet havde Indien sandsynligvis gennemlevet samme borgerkrige, som alle dens (udemokratiske) nabolande gjorde før eller siden, blot i en langt større skala.

I dag er Indien en nation under forvandling. Velstanden vokser, middelklassen breder sig, gamle hierarkier smuldrer, nye vokser frem. Alt tyder på, at borgerne er blevet mere krævende. De peger i stigende grad de ledere, som de mener bedst kan styre landet, og stiller dem til ansvar, hvis ikke de indfrier deres løfter. Kongrespartiets nederlag og Narendra Modis sejr i 2014 afspejler det forhold, og heri ligger demokratiets suveræne styrke. Rundt om hjørnet venter nye udfordringer. Blaserte borgere, der er sig selv nærmest. Og vælgere, der ikke orker at forlade sofaen.

Se også tre interne links om indisk demokrati:

- [Modis holografiske valgmøde](#)
- [To valgmøder i 2014](#)
- [For flere indiske valgstatistikker](#)